

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebies mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

1. njeđzela adventa.

Mat. 21, 1—9.

Wrota noweho zyrkwineho lěta šo dženska psched nami wotewrja, wješele hłóšy adventskich kherluschow naš postrowja. Nam je czežko wokoło wutroby, hdyž na stare zyrkwine lěto wróćo hladamy. Jako šwěrný pscheczel je naš pschewodžako, a hdyž lubny pscheczel wot naš dže, šmy frudni. Ale dženska je i dobom našcha wutroba wješeła, hdyž na teho spomina, kotryž je wěcnije pola naš, a kotryž chze nětko šašo šwój nutschód do domow a wutrobom džeržecž. Hlaj, twój kral pschińdze k tebi.

1. Hlaj! My wschat šmy teho potřebni, šo tajki šbudžerški hłóš i njebieš dyš a dyš nam napscheczitwo klineži. My hušto tak tupi na šwójich puczach psches tute czašy khodžimy, jimani wot kniczomnych semskich wězow, kotrež šo nam tak wulke a wazne šesdanu, a šu tola tak šwadne a kniczomne. Tu hłóš šawola: hlaj, hladaj horje! Wóćzko, wutrobu do wyškofscze! Spominaj na wulke škutki Bože k šwójemu šbožu! Nowe zyrkwine lěto, nowy czaš hnady šo šapoczina. Gody šo bliža, hwěšda Bethlehemska šhadža, njebieške šyly šo šwójich haršow pschimaju k šbóžnemu „cžešć budž Bohu we wyškofsczi“ — hlaj, šlyšch, wobkedžbuj, šrosym to; wutorhń šo šwójim hrěšchnym cžežam a lóichtam a pošbėhń šwójej woczki na to, šchtož je horjeka a wěcnije traje.

2. Twój kral pschińdze k tebi. Tutón hłóš wyškof šapoczina, na njebieškim trónje w šlowje „kral“; i njebie-

škeje wyškofscze šo wón potom dele pušczi we šlowcžu „pschińdze“; šwój wotknienny kónž škónčnje namaka w tym „k tebi“. Šajki wyškof wuthód: kralowska krašnosć horjeka; šajki niški dothód: mała, khuda, hrěšchna cžłowška wutroba! D špodžimna móž luboscze, kotraž trón krašnosće a khudu cžłowšku wutrobu šjednocza! Twój kral. Ššchi tutym šlowje myšl na wschitko, šchtož je wulke a krašne na twójim Šbóžniku; tak wón w špoczatku bě jako to šlowo, Bóh pola Boha, a Boži jandželjo mějachu šwoje wješele nad nim a šo k njemu modlachu, a wón bě wulki w njebiešach; tak wón potom na šemju dele štupi a bě wulki w khudobje, w cžernjowej kónje a w purpurškej drašcze, jako kral, kiž je k temu do šwěta pschishchol, šo by prawdze šwědczil, a bě škónčnje najwjetschi na šchizju; tak wón na to kralowszy w krašnosći horjestany a bu wulki k prawizy Wótza jako tón, kiž ma mjeno, kotrež je psche wschitke mjena. A tutón kral pschińdze, pschishadža. Cžłowške džeczi šu jemu tak lube, šo je njeje jeno juntrócž wopytał, ale šo pschezo i nowa k nim pschishadža, runjež šu šle došć i nim šakhadželi a pschezo hišcže šakhadžeja. Luboscž jeho pschezo hišcže i kralowskeho tróna krašnosće dele na šemju cžeri. Wón pschińdze w předomanju Božeho šlowa, pschińdze we wodze šwjateje šchczenizy, w šhlěbje a winje Božeho wotkasanja, pschińdze kóždu tych 52 njeđzel tuteho noweho zyrkwineho lěta, pschińdze, hdyž rano šwójej woczki k horam pomozny pošbėhuj, pschińdze, hdyž wječor šebje a šwójich lubych temu wajchtarjeji Ššraelskemu porucžuja, kotryž njespi a njeđrema, pschińdze, hdyž jeho pschi-

počnu sa hošća prošća, so by jědž a picže zohnował; wón pschińdže k starschimaj, kotrajž w nowym zyrkwinym lěcže džěcžatko wješełaj na rukomaj džeržitaj, a prošy: Njech džěcžatka ke mni pschińdu; wón pschińdže k šlubjonymaj, kotrajž psched Božim wołtarjom šlub wutrobow w jeho mjenje wobkrucžitaj, a jeju zohnuje; wón pschińdže k mrějazym a džerži jim ruku pod hłowu a setrěje jim šmjertny pót. Najke njepšchetorhnjene, spodžiwne sbóžne delestupanje i njebeš na semju, se šwěta bohastwa do šwěta šhudoby, i raju čistoscže a šwjatoscže do šwěta hrěcha, se šwěta žiwjenja do šwěta šmjercže. Wón pschińdže, twój kral pschińdže, niz jeno tak powšchittkownje do šwěta, ale wón pschińdže k tebi. Haj, to je wotpohlad jeho pschińdženja: tebje wón mēni, wo tebje je jemu činicž, na tebje wón džywa. „Ja mam dženska pola tebje wošćacž“, wón w tutym adventskim čašku kóždemu mjes nami pschiwoła. Š tebi! o prošy, šapschim, wět to, luba dušča! Albo mēniš ty, so ty teho njeby hódny byl, dokelž by sa to pschešnadny, pschegara hrěschny? Haj wschať, hódny teho nješby; ale njewěsch dha, šhto je hnada? Wopokasanje luboscže pschecziwo tym, kiž jeje hódni nješbu. Jěsuš je kral wscheje hnady. Duž njech šo cži jeno tak spodoba: wón pschińdže k tebi. Albo myšliš šebi, so jeho njetrjebasch, so by bjes njeho mohł sbožowny byč a Bohu šo spodobacž? Ach, jelišo mēniš, so móžesch se šwojimi počinkami a dobrymi skutkami wěžu natwaricž, kotrejež kónž do njebeš došaha a po kotrejež by ty šam do njebeš stupicž mohł: i tym jeno staru tórnu blašnocž Babilonšeho tórma wošpjetujesch. Ty njemóžesch do njebeš pschińcž, jeli so njebeša k tebi njepšchińdu, šhiba jenicžy w Šhryštušu, kralu njebešow. Duž wět i ponižnym džakom tutej wješełej adventskej powješčy: Šlaj, twój kral pschińdže k tebi. Wona šbudž w tebi wyskazy wothłóš: Stańmy, džiwny jemu napschecziwo!

3. Lud w Jerusaleme temu Anješej napschecziwo wyskasje: Šhwaleny budž, kiž pschińdže w mjenje teho Anješa, Šosianna we wyšokosci! Tak chzemy tež my napschemu kralej Jěsušej i šhwalbu šwojeju hubow a i wješełym wusnacžom hołdowacž. W tajkim čašku, hdžež mnošy šo wot wěry wotwobrocžuja a Bože šłowo a zyrkej šazpiwaju, dyrbi šwět i napscheho wusnacža špóšnacž: Tón Anjes ma tola hišcže lud, kotryž jeho mjeno čěščy. Šo pať hołdowanje rta njeby hoły škut hubow bylo, dyrbi k njemu pschińcž hołdowanje žiwjenja. Tam lud temu Anješej palmowe hałošy na pucž ščělesche. Palmowe hałošy my nimamy, te druge hałošy napschich šhtomow šu nětko prošne a šuche, duž pschinješmy temu Anješej žiwe pohnuwanje šwojich wutrobow a nješmjertnicžki džakowneje luboscže: njech wutroba cži kčěje a njech cže lubuje, hdž ju ta luboscž šhřeje, dha wona čěščy cže. Jerusalemski lud temu Anješej šwoju draštu na pucž pschescžerašche. Hdž my šhudym a šhorym, bėdny a hubjnym, wudowam a šhrotam sa krtu šymu čopłu draštu pschinješemy, to tež jemu činimy, pschetož wón je prajil: Šchtož wy činili šcže jenemu mjes mojimi najmjenschimi bratrami, to šcže wy mi činili. W Jerusaleme wjele luda prjedy a sa nim džěšche. Wy chzemy tež sa nim šhodžicž w pošluchnosčy wěry a luboscže, ale i wjetšchej šwěrnosčy džyli tamni, kotsiž malo dnjow pošdžišcho to mordariške wołanje pschecziwo šwojemu kralej pošbėhnu: Šschizuj, šschizuj jeho!

Šlaj, twój kral pschińdže k tebi! tak adventski čaš nam pschiwoła. Napsche wotmolwjenje budž:

Budž powitany, krašny hošć!
Mi hrěschnikaj dasch hnady doščy;
Šsy do hubjensstwa pschischol k nam,
Š kak ja cži doščy džaka dam?
Šamjen.

M. w Hr.

Adventska palmicžka.

Šlej, twój Šbóžnik šteji i nowa
Psched durjemi wutrobny;
Ššyšč! kak wón tam kłapa, woła,
Pscheje šebi hospodny.
Ty by šhory, wopomú to!
Wón ma dušchow lékařstwo.
Š duž wotewr durje jemu,
Dowěrnje praj takle k njemu:

Šosianna! Šowitany
Budž mi, luby Šbóžniko!
Ššy, mój dom je šhotowany,
Ščiti šej we nim poššancžko!
Durje šym cži wotewr,
Pschebytk rjenje wudebil;
Duž dha pošy, so by w nim bydlil,
Šako kral na trónje bydlil!

K. A. Fiedler.

Wy šcže njechali.

W jenej Lübeckškej zyrkwi jara rjane Šhryštušowe šnamjo wišy, kiž ma napschmo: „Šhryštuš šdychuje na njedžakowny šwět.“ W špody tuteho šnamjenja šteji tole:

Ša šym to šwětlo — šhto widži mje?
Ša šym tón pucž — šhto wušwola mje?
Ša šym prawda — šhto wěri do mnje?
Ša šym žiwjenje — šhto pyta mje?
Ša šym bohaty — šhto prošy mje?
Ša šym najrjenschi — šhto lubuje mje?
Ša šym wučer — šhto žada mje?
Ša šym móžny — šhto boji šo mje?
Ša šym šmilny — šhto dawa něšcho sa mnje? —

Duž, štorcžu-li cže do hele — njehóriš šo na mnje!

Šswěrnny kaž šłoto.

„Šswěrnny, kaž šłoto,“ to drje tu a tam prajicž ššyščisch. W to njeje wopať rěčžane. Ša šym to šam šhomil. Mój šłoty pjeršcžerš bė šo mi ras šhubil; a ja šebi jón tola jara wažach. Šak bė šo šhubil, njewjedžach. Tola pať šebi myšlach, so jón šako namašam, njeběch džě tón žyly džěš, hdžež bė šo to štało, i domu pschischol. Nětko sa nim pytach, pschepytach kóždy kucžil a kóždu komorlu, tola podarmo; pjeršcžerš šhubjny wošta. Ššoncžnje šo do teho podach, tak cžežlo hač mi bėšche.

Wjazyh lět šo mjes tym miny. Najata žónška runje w mojej šahrodže, hdžež chžchmy sa warjenja rjadli pschihotowacž, rjješche. Duž něšcho šwěcžate šbėhny, jo wobhlada a rješny: „To dale ničžo k ničomu njebudže; duž chžu jo šwojim džěcžom šobu domoj wsacž.“ Ma to mi tu namašanku pošasa. Šak pať šo šwješelič, hdž w njej šwój šhubjny pjeršcžerš šako wobhladač! Wón bėšche hišch-

čje žyle njemobščlodyeny. Rač dha pač bēšče pjerščezēn do sa-
hrodki pschischol? To bu mi bōrsh jagne. Sa mėjach wo jstwie stare
kchachle stejo, ja kotrež bē tepjenje hščcže po starym waschnju
wonkach w kuchinje. Někto šo dopomnich, šo bēch runje tōn džen,
hdyž bē šo pjerščezēn šhubit, šam nēšcto walcziny do kchachli tš-
nyl a šatepil. Pschi tym bē šo mi pjerščezēn š porsta šunyl a
do kchachli pschischol. We wohenju pač bē šo ša dobre šloto wopo-
kasač. Na to bēšče š popjekom do šahrodki pschischol, hdyž šo
nětko šašo namaka. Rač wohen w kchachlach, tač njebē jemu tež
leženje w mokrej semi ničšo wadžiko.

Šwērny kač šloto je nam wschēm našch Bōh. Tola pač tež
my dyrbjeli nēšcto wot tajkeje šwērnoščze ludžom a Bōhu na-
pscheczimo mēčž.

Modlitwa.

(Spitta.)

We twójim šwētle daj mi dženša kchodžicž,
Tež tvoju luboščž dženša šašo kchodžicž,
Šo žiwj byl kač nowe štworjenje.
Šhzu š nowym žiwjenjom čzi kchwalbu špewacž
A k tvojej čžesčži pschezo šprožnje dželacž,
Šso wopolacž dželčžo džakowne.

Sa njeproschu: Ach, wšmi precž wobčeznoščze,
Wo luboščž proschu, kiž wschē pscheczimnoščze
We wērje wosmje na šo š čžichoščžu.
Tač šbože se wscheho mi wukhadžuje,
Šchtož tvoja wōtžna ruča poskicžuje,
Kiž we wschēm žohnuje mje š miłosčžu.

Tež njeproschu wo čžahnoh' mēra wjele,
Šso štač, šchtož tvoja wola mi tu ščžele,
Špožčž jeno dželčžazu mi wutrobu.
Šhze šwēt mje šač' do šwētnoh' šaschmatowacž,
Šhžyl ty mje w šwojej hnadže twjerdže kchowacž
A k njebjekam mje čžahnočž ša šobu.

Surij Brōst.

S d a c ž e.

Wuj by nam dželčžom pschezo nēšcto rjaneho šobu pschijnješt.
Šajke wježele, hdy by k nam pohladacž pschischol! Naš bēšče ša
kōždeho nowy dwajnowarški pschijnješt. „Tu šym wam“, wōn dželšče,
„někotre šlote šobu pschijnješt.“ Wšstajo ja šwōj „šloty“ do na-
lutowarškeho kschčžika položich.

„Ty drje čžitacž njemōžesch?“ wuj rjekny, „wschaf na pjenjesu
dwaj nowaj štejesche.“ Šu, to čžitach, ale ša pišmom dale njehladach.
Šubjeny dwajnowarški, mėnjach, šo tola takle blyšččžicž njemože.

Šižom husto dyrbjach, šo na to dopomniwschi, teho džiwcž —
a tola! Njeje šwēt polny tajkeho šdacža? Šladaj na šwētny šōšcht,
blyšččž a wuhot! Čžej je to wobras? Rač ma šo napišmo na
teje krahnoščži? Š wulkimi pišmikami šteji wschudže pišane: Šwēt
šadže se šwojej žadosčžu.“ Tutej šhutnej wērnoščži šo žadny
čžlowjek žyle šamknyčž njemože. Wschudže je wona čžitacž! Wschudže
šo wobrasy šmjercže a šachodnoščze nam psched wocži kladžeja.
Ty šnano tež něktle šo na to dopomnišch, šo jene po druhim
šadže a wotpadnje, kač jene lišččžicžko po druhim. Ale wono wo-
prawdže husto hinač njeje, hacž pola tamneho bohacžka, kiž pschi
wschrej mamonskeje luboščži w žyrkwi wōtšje a mōžnje šobu špewasche:

„Šchto rodžu ja wo šwēt a wschitte šwētne šchazy?
Šwēt pyta pjenjesy a mammon šebi žada,
Wōn š wulkej staroščžu po čžahnych kublach hlada;
Ša lēpsche kublō wēm, kiž šebi požadam,
To šesuf je, mōj šchaz, duž na šwēt njehladam.“
Špewasch, luby čžitarjo, tač jeno se rtom abo tež š wutrobu?

Rjane nashonjenje se šadženoscže.

Psched nimale što lētami jena wifowarška wo pschikladnej po-
božnoščži a domērje k Bōhu tole nashonjenje powjedasche: Šdyž
bēchu moje dželčži hščcže male, ja do nabožnych šhromadžišnow
kchodžach a šo se šwojimi dželčžimi modlach. Mōj mandželški pač
njemōžesch te šhromadžišny šnjescž a mi šakasa, do nich kchodžicž.
Ša šo podwolich a čžafach, hacž Bōh to njepšchemēni. Našmu
1816 šo mōj muž a ja do Nēhdžez na wiki podachmoj. Našu
šaklužba njebē wulka, wjedro bē njepšchihōdne, šnēh a deschčž šo
wotmēnjowaschtej, a dofelž tež drohota šnježesche, šo ludžo hladachu,
wjazy šupowacž, hacž šo trēbne šdasche. Na dompucžu psche-
kchodžichmoj hščcže někotre wšy a pytachmoj w domach nēšcto
pschedacž. Tač pomakfu do Wonež pschindžechmoj. Wječorne
šmērki tu hižom bēchu a mōj čžyčmoj nēhdže psches nōž wostacž;
ale w šchtyrjoch dworach njechachu naju wobkhowacž. Wješ šo do
dweju hašow dželšesche, mōj kōždy jenu wsachmoj a šebi prajachmoj,
šo, šchtož najprjedy nōžnu hospodu doštanje, dyrbi druhemu napšche-
čžimo pschicž. Šašo někotre domy podarmo pschekchodžich. W jentym
hosposa rjekny: Ša wschaf njemōžu prajicž, šo byč ruma njemēla,
tola pač wam radžu: dželčže k našchemu wučerjej Šurzej; njemohč
waš tōn wobkhowacž, dha pschindžče te mni, potom čžu radu
pytacž. Wona mi drohu pokasa a ja dželč.

Šo šhwili šwojeho mandželškeho namakach. Tōn šo praschesch:
„Mō, majch nēšcto?“ Ša wotmolwich: „Nē, ale ja dyrbju
k wučerjej hicž.“ — „Wot teho runy pucž du“, mōj muž dželšče,
„tōn čže naju wobkhowacž.“ Mōj dželčmoj a buchmoj wot njeho
pscheczelnje pschijataj. Našu brēmjenja a kschčžiki wučer rjenje
na boč štaji a w tej naju dla šatepjeneje štwje dyrbjachmoj šwoju
draštu wušuschicž; wučer a jeho mandželška namaj tač dołho
šwoju požčžišchtaj. Na to šo wučer š namaj hacž do wječerje
pscheczelnje rošrēcžowasche.

Šotom bu blido kryte a šchla čžopleje poliwki šo na nje
štaji. Wučer blidowe paczerje wuspēwa a my šo šchydachmy,
ny šchtyrjo doroščženi a pječž wučerjowych dželčatkow. Mō.
hošččej najprjedy pošnaj talerjej doštachmoj, potom kōžde dželčž
poš šchlicžki. Šapošledku ša wučerja a jeho mandželšku ničže
wšche njewōsta hacž dželčžaza šchlicžka. Te dželčžatka, to widž.
čžyčchu kōžde nanej a macžeri nēšcto wotedacž, taj pač nušowaschtaj:
„jēščže jeno, jēščže jeno.“

Ša mėnjach, tač wifowarška dale powjedasche, šo hščcže šchli
bērnow pschindže, wschalo njebēchu hščcže wot teho kufka špēčž.
Ale ničšo njepšchindže. Wučer praschesch šo te dželčži, hacž maj
doščž. Šene wotmolwi: „Ša šym šo najēdč.“ Te druge džachy
my mōžemy hacž do jutšičheho čžafacž. Pschi tym šo wōn k nam
wobrocži a dželšče: „Šladajtaj, lubaj hošččej, našch Bōh mōže te
š drjebjenčžkami pomhacž. Šdy byčmy wjazy mēli, byčmy wama
radži wjazy dali, ale tōn, kiž je š 5 pošrutami 5000 ludži napščžiti,
mōže tež š pječžimi kžicžkami špokojicž.“

Ša šo štrōžich, hdyž tajku kchudobu wohladach a mje hrjebasch
šo šmōj tutym ludžicžkam jich šnadnu wječer pschikrōtšchikaj,
„Nimacže dha ničšo wjazy?“ šo praschach, „žanych bērnow, žanel
khlēba?“ — „Šyle ničšo nimamy,“ hosposa wotmolwi, „žane-
kulki, žaneje ščōrki, ani muški, ničšo, šchtož mohlo šo waricž al-

jěšč.“ Mój muž a ja šo hiščęže bóle džiwachmoj a ja šo prafchach: „Schtó dha chęcęže jutšje šapocęcęž, hdyž ničšo nimacęže?“ Wucęę wotmolwi: „„Wo to šo nještaram. Ša šym šo Bohu porucęžil se žonu a džęcęžimi; Bóh wě, čęho potrebamy, a je šo hižom ša jutšišče starał, runjež njewěmny, kał abo hdže.““ Mí šo šylšy ronjachu a mojemu mužej bu štyšfno pšchi tajkim dowěrjenju na Boha. Wucęę naju napominašče, šo dyrbimoj šo w kóždej nufy Bohu dowěręcęž; „„tón mje njeje ženje wopuščęžil,““ wón wobšwědcęži.

Šo wječžornej nutnošći bu šłoma do jstwy pšchinješena a ša naju lěhwo pšchihotowane. Mój dostachmoj pošlesčęža na šłomu, wonaj pšchitryšchtaj šo se starej draštu. Ša dolho wušnyčęž nje-móžach; mój muž tež niž, wón šo na prawizu a lěwizu wobrocęšęše a ja štyšchach, šo šdychowafche. Duž šo prafchach: „Se čži něščto?“ — „„Šewaf ničšo, hacę tucęži wucęęrjęžy,““ wón wotmolwi. Ša džach: „Šłaj, hdy bychmoj jeno tež tajšaj byłoj!“

Šo šhwili mi do myšlow pšchińdže, šo bęch w Něhdžęzach kólacęž a kšofej kupika a rjětnych ł šwojemu mužej: „Schtó mēnišch, ja mohła jutšje rano kšofej nawaricęž a tón kólacęž dacę.“ — „„Čžiń to,““ wón wotmolwi a mój wušnyčmoj.

Rano wucęęrjęžy šahe štanęchu a wó jstwy šatepichu. Wón šo pšchęcęželnje woprašča: hacę šmój derje špałoj. Ša rjětnych: „jara derje a je-li je knjeni wucęęręžy špodobne, čžu ja kšofej a kólacęž dacę, šo bychmy wšchitęž šnědacęž mohli. Duž wón šwješeleny džęšęhe: „„Nješšym wam hnydom prajil, šo lubny Bóh wě, čęho my potrebamy a šo nam wšchitko we šwojim čęašu wobradži? Š to hiščęže kšofej a kšlěb! Šo ša dolho wjazęž mēli nješšmy.““ Pšchi tym ružy štyšny, ł njebyu hladafche a šo Bohu džakowafche.

Hdyž šo mój zušobnikaj po šnědanju ł hicęžu hotowachmoj, njemóžach šebi hęcęž dacę, ale woprašchach šo: „Knjes wucęęrjo, šchto budęcęže džęška wobjedowacęž, hdyž ničšo nimacęže?“ Wón ł wješęšlym woblicęžom wotmolwi: „„Wo to nimam žaneje starošęže; lubny Bóh je šo hižom ša naš starał, runjež to njewidęžu.““ Mój šo wutrobnje ša hošpodowanje podžakowachmój a wón namaj ša naju dar. Šotom naju pšchewodęži hacę ł šchęcęžęžy, po šotrejž móžachmoj bliže domoj pšchińcęž. Hiščęže raš naju ł pobožnemu žiwjenju a ł nutrnemu modlenju napominašče. Šotom šo džělachmy.

Šamšęšlenaj džęcęžmoj ja a mój muž hromadže. Šo šhwili wón rjětny: „Šo je pobožny muž, hdy by tola wjazęž tajšich na šwęcęže był.“ — Ša wotmolwich: „„Šo čžyl Bóh dacę!““ Šhętry kruč dale nadenđęcęžmój mužę, pšchi karje štejazeho, kiž šebi pót ł woblicęža tręješęhe. „Wy drje macęže něščto čęžęke,“ šo prafchach, hdyž widžach, šo wón dwaj męchaj wješęšęhe a w nimaj wulke a małe wěžy. Wčęžpnje, kaž žónške šu, šo dale prafchach: „Kał daloko dha chęcęže šo hiščęže martrowacęž a šchto dha w tymaj męchomaj macęže?“ Wón powjedafche: „„Ša mam tu kšlěb, mašanje, bęrnny, warjenje a wšchelake druge potrebnosęže. Šam w tej wšny, kiž Wonežy mjenuja, kšudny wucęęr będli, ale jara wobrocęžimy čłowjek, kiž kóždemu šobu džěli. Šón šamy drje nješmęje nětko w tym drohim čęašu wjazęž wjele kušacęž. Šeho dla šmy hromadu škadowali a ja dyrbju jemu to nětko domjescęž.““

Mí a mojemu mužej počęchach šo šylšy ronicęž, hdyž tajke štyšchachmoj. Šón muž šo džiwafche, šo šmój tał hnutaj a šo woprašča, hacę naju šchto boli? Ša to powjedachmoj jemu wo naju nožowanju a šchto bęchmoj pola teho wucęęrja našhonikoj. Duž počęchaj jemu šylšy šapacęž a wóu džęšęhe: „„Dha čžu jeno kšwatacęž, šo tam do wobjeda budu; pšchetož čęaš je, w kšachlach šatepicęž.““ Pšchi tym rjětny wón w božemje, šbēhny šwoju šaru a čžiščęšęšęhe ju dale. Mój tež wješęšaj dale krocęžachmoj, wšchato wjedžachmoj, šo maju wucęęrjęžy wobjedowacęž.

Šot teho čęaša pał je mój mandželški žyłe hinajšchi. Wón šo ł nami šobu modli a ja šmēm tež šašo do šhromadžišnow kšodžicęž. Tajke pšchemēnjenje dozpi pobožnosęž Wonečęanšeho wucęęrja.

Wšchelake ł bliska a ł daloka.

Ważny džęń bęšęhe ša Šucęžinjansku wošadu pošutny džęń. Šotalny pomozny duchowny, knjes kandidat Šschizęn došta duchownu šwječęžšnu a bu ł dobom jalo šarfki wškar šapofašany. Wošada bęšęhe Boži dom šwjedęšęžy wupyšchika a šo w bohatej licęžje šęšchła, jalo šwony 1/2 11 ł němškej Božej šlužbje šašwonichu. Knjes wšchšchi žyrkwinski radžicęžel Šofentranęž kaž knješaj šararjey Mateł-Bariški a Mikela-Malešchanski ł žyrkwinskim pšchędštejčęžerjom pšchewodžachy knješa kandidatu do Božeho doma, šo by tam duchownu šwječęžšnu doštal. Knjes šarar Mikela męješęhe wołšarnu Božu šlužbu a na to štupi knjes wšchšchi žyrkwinski radžicęžel na wołšar. Wułožuje, šo šo pošutny džęń a šwječęžšna duchowneho derje hromadžitej, pošoži mlodemu šaštojštemu bratrej a wošadže žyłu wožnosęž tejele hodžiny we wutrobny jimaznyč šłowach na wutrobu a wułonja šwječęžšnu se šobuškutkowanjom pšchitomneju dweju knješow duchowneju. Dalšchu Božu šlužbu džeržęšęhe knjes šarfki wškar Šschizęn a bu wona pšchęš chorški špěw porjēššęhena. Knjes wšchšchi žyrkwinski radžicęžel špomni we šwojej ręcęži tež na šotalneho dušchowpastyrja, knješa šararja Mateka, šotryž je kšorosęže dla 15. novembra šwoje šaštojšštwoskožik. W jeho bydlenju bęšęhe šo do Božej šlužby šwjatocęžnosęž wotmęka. Knjes wšchšchi žyrkwinski radžicęžel bęšęhe jemu w pšchipošnacęžu jeho dołholětneho šwērneho škutkowanja ręcęžęški šschizę 1. rjadownje Albrechtoweho rjada pšchepodał. Šemu šo ł wutrobu pšchęje pošhlnjenje jeho štwosęže a čžichi wječžor žiwjenja, nowemu knješey dušchowpastyrjey pał bohate Bože žohnowanje na pucęž škutkowanja w Božej winizęž.

Š Draždžan. Mjędželu 2. adventa, to je 8. hodownika, pšchipošdnju 1/2 12 hodž. šo nam šschizęna žyrkej ša přędowanje a wudžęlenje Božeho wotkašanja w našęej lubej šerbškej macęžernej ręcęži juntrócęž šašo wotewri. Špowjednu wucęžbu šmęje ł šarar Domafška ł Budestęž, přędowanje pał ł šarar Šróšaf ł Šrodžiščęža, pšchędšęhda hłowneje šerbškej přędarškej šonferenęžy. Wšchitęž Ššerbjo ł Draždžan a ł dalšęheje a bližšęheje wokoliny šo wutrobnje prošča, šo čžyli šo niž jenož na Božej šlužbje a přędowanju wobdžęlicęž ale wošębje tež po pobožnym wašchnju našchich wótžow nětk w adventškim čęašu šašo džěl bracęž a štupicęž ł Božemu blidu.

Š rospominanju.

Wjes modlitwy a čžišchiny čži žadny džęń, žadny wječžor nješaidž.

* * *

Bohaty hafle šy, rošhmisch-li šwoje šamoženje nałožowacęž.

* * *

Š jęnym šwojim wócęžkom wjazęž widžišch, byžli zušy ł dwēmaj.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchęch pšchędawarňjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchiny doštacęž. Ša šchtwórcęž-lęta plačęži wón 40 pj., jenotliwē čžiščła šo ša 4 pj. pšchędawaju.